

Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ, ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Τον Δεκέμβρη του 2008 κατά τη διάρκεια των γεγονότων που ακολούθησαν τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος απάντησε στις φασιστικές εκκλήσεις των ΜΜΕ για επιστροφή σε «ησυχία, τάξη και ασφάλεια» με το αποφασιστικό σύνθημα «εσείς μιλάτε για βιτρίνες, εμείς μιλάμε για ζωές».

Ποια επικίνδυνη υποκρισία κάνει τώρα ορισμένους να μιλάνε για τα ανύπαρκτα μέτρα πυροπροστασίας της τράπεζας και όχι για τις ζωές που χάθηκαν; Ποια οργανωτική αντιστροφή της πραγματικότητας κάνει κάποιους να μιλούν για το τραγικό συμβάν σαν να επρόκειτο για βραχυκύκλωμα;

Δεν καταλαβαίνουμε άραγε ότι αυτή η υποκρισία είναι αντίστοιχη των νατοϊκών δολοφόνων που μιλούσαν για «παράπλευρες απώλειες»;

Δεν καταλαβαίνουμε άραγε ότι η δεδομένη και αυτονόητη κυνικότητα και κτηνωδία ενός μεγαλοκαπιταλιστή, που επέβαλε εκβιαστικά στους υπαλλήλους του να βρίσκονται μέσα στην τράπεζα, δεν εξιλεώνει κανέναν για τους νεκρούς;

Δεν καταλαβαίνουμε άραγε ότι αν χρησιμοποιείς τις τακτικές του κτήνους το οποίο αντιπαλεύεις έχεις γίνει ίδιος μ' αυτό;

Αν για κάτι αγωνίζονται οι αναρχικοί, αν για κάτι αξίζει να αγωνιστούν οι άνθρωποι είναι για την Ζωή, την Ελευθερία και την Αξιοπρέπεια. Για έναν κόσμο όπου ο θάνατος δεν θα έχει πια εξουσία...

Στη διαδήλωση της 6/5 στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, που ανταποκρίθηκε σε κάλεσμα της ένωσης νοσοκομειακών γιατρών θεσ/νίκης και πρωτοβάθμιων σωματείων, αρκετός κόσμος, αναρχικοί και αντιεξουσιαστές από το τελευταίο μπλοκ, φώναζε επανειλημμένα: "ήταν δολοφονία, δεν έχουμε αυταπάτες, κράτος και Βγενόπουλος δολοφονούν εργάτες". Σίγουρα μια τέτοια σκέψη για κάποιους είναι ανακουφιστική. Είναι όμως βέβαιο ότι αντιλαμβάνονται το περιεχόμενο και τις προεκτάσεις αυτού που εύχονται;

Δεν γνωρίζουμε τι ακριβώς συνέβη στη Marfin το μεσημέρι της 5/5/2010. Γνωρίζουμε όμως, ότι την ώρα που ακούσαμε τη τραγική είδηση, κανείς από τον περίγυρό μας δεν ήταν σε θέση να πει πως αποκλείεται να έγινε αυτό που οι εισαγγελείς των ΜΜΕ ανακοίνωναν! Και αυτό είναι επίσης τραγικό.

Γιατί αν με την πρακτική μας δεν καθιστούμε ολοφάνερα αδιανόητο (και πρώτα απ' όλα σε εμάς τους ίδιους) κάτι τέτοιο να προήλθε από άτομα που κινούνται στον ίδιο χώρο με εμάς, τότε έχουμε ήδη ανοίξει το δρόμο ώστε να συμβαίνουν τραγωδίες (από φονική ανευθυνότητα, από διεστραμμένη μοχθηρία ή από δόλιο σχεδιασμό).

Σε μια γενικευμένη εξέγερση υπάρχουν ανεξέλεγκτοι νεκροί, έγινε στο Λος Άντζελες, έγινε στην Αργεντινή. Κανείς δεν διανοήθηκε ποτέ να αποδώσει σε κάποιο οργανωμένο πολιτικό ρεύμα αμφισβήτησης τους θανάτους αυτούς.

Το γεγονός ότι οι 3 δολοφονημένοι της Marfin χρεώνονται στην αναρχία δείχνει σίγουρα μεγάλες ευθύνες. Ποιος μπορεί να αγνοήσει την ανοχή σε πρωτοποριακές λογικές και στην περιφρόνηση της ζωής; Δεν πα να λες ότι οι έμπειροι αναρχικοί τόσα χρόνια, τόσες τράπεζες έχουν κάψει, και ότι κανένας δεν κινδύνευσε... Δεν πα να λες ότι φταίει ο Βγενόπουλος που υποχρέωσε τους εργαζόμενους να μείνουν στην τράπεζα, που δεν είχε πυρασφάλεια κλπ

Η ευθύνη δεν φεύγει από πάνω σου.

Αν υπάρχουν έστω και ελάχιστα άτομα που αυτοπροσδιορίζονται ως αναρχικοί και φτάνουν στην ανευθυνότητα να πυρπολούν κτήρια με κόσμο μέσα, κάπως έχει καλλιεργηθεί αυτή η ανευθυνότητα.

Αν, ακόμα χειρότερα, έχεις στρώσει το δρόμο ώστε να συμβεί η μεγαλύτερη μεταπολεμική προβοκάτσια στην Ελλάδα, τότε οι μακροπρόθεσμες συνέπειες ξεπερνούν και την τραγωδία των 3 δολοφονημένων.

Και η απάντηση δεν είναι οι διαμαρτυρίες ότι «ο εχθρός είναι αδίστακτος». Ξέρουμε και την Piazza Fontana στο Μιλάνο και τη Scala στη Βαρκελώνη.

Η απάντηση είναι η αναδυόμενη πολυπληθής αντιπολίτευση που ριζώνει σε όλους τους κοινωνικούς χώρους και πανελλαδικά, με επίμονη και κοπιαστική δουλειά, με συντροφικότητα, αλληλοβοήθεια και αλληλεγγύη. Η απάντηση είναι ο αγώνας για τη ζωή, όχι για τον θάνατο.

Εκδόσεις-περιοδικό Πανοπτικόν, Εκδόσεις των Ξένων, Εκδόσεις Στάσει Εκπίπτοντες, Εκδόσεις Εξάρχεια, Μαύρο Πιπέρι του Ευβοϊκού, Περιοδικό Νυχτεγερσία